

saadan, saa er der jo ikke noget at sige dertil, og saa kan man jo kun bede Vorherre at lægge sin Velsignelse til.“

Der opstod et Øjeblikks Tavshed.

Den blev afbrudt af Anders Jørgen, der viste sig i mørke Heligdagsklæder og med rene hvide Hosesokker paa Fødderne. Han blev et Øjeblik staaende tvivlraadig henne ved Døren og saae hen paa Else, som om han afventede et Tegn fra hende; derpaa skraaede han kejtet over Gulvet og hilste „Til Lykke og Velsignelse“.

Emanuel trykkede tavs hans Haand.

„Værsgo“, vil Kap'lanan ikke sætte sig,“ sagde Else.

Mens nu ogsaa de andre tog Plads rundt om i Stuen — Hansine og hendes Veninde henne paa Bænkeenden uder det ene Vindu — satte Emanuel sig i Armstolen ved Kakkellovnen. Han var forstemt, næsten vred. Det forekom ham, at han havde haft Ret til at vente en mere hjertelig Modtagelse.

Else gav sig til at tale om Vejret, om det begyndende Savn af Regn for Græssets og Vaarsædens Skyld, om den megen Sygdom, der var mellem Folk, og om den ny Distriktslæge inde i Kyndløse. Emanuel svarede kun med enkelte Enstavelsesord, og tilsidst forstummede Samtalen helt.

„Hør, Anders,“ sagde da Else, henvendt til sin Mand. „Kap'lanan kunde kanske have Lyst til at se Kvæget.“

Anders Jørgen lettede sig halvt i Stolen, og der kom Liv i hans døde Øjeæble.

„Ja — kanske Kap'lanan har Lyst til at se Kre'turet?“

Emanuel sagde Ja og rejste sig temmelig brat, idet han knap-pede sin Frakke tæt omkring sig. Det saae næsten ud, som tænkte han paa at forlade Huset med det samme.

Men da begyndte Else at blive ængstelig. Hun gik hen til ham og sagde, mens hun forsøgte at smile med sit gamle, hjerte-vindende Smil:

„Ja, nu slaar De Dem vel til Ro hos os idag, ikke sandt? De vil jo nok tage tiltakke med, hvad vi kan byde til Middag i al Tarvelighed. Havde vi vidst dette her noget før, skulde vi nok have haft det lidt mere festligt. Og nu maa De da ikke være